

faa maa den dog støttes af Noget; men der er ikke nogenstombest Krigs erfaring fra den mellemliggende Tid, som kan tjene til Støtte for Flertallets Opfattelse. Det eneste Nytt, der er passeret — og det er af meget ny Dato — er, at man i Landsthinget har gjort den Opdagelse, at det er en fuldstændig Misforstaaelse, naar vi bilde os ind, at Preussen er os overlegen til Søs. Ja, hvis den Anskuelse deltes af det ærede Flertal, kunde jeg til Nød forstaa Flertallets Forslag, om jeg end selv da ikke ganske kunde billige den Maade, hvorpaa man har troet det rigtigt at reducere Hæren. Som sagt, da man i 1873 behandlede Spørgsmaalet, var det Lanken saa meget som muligt at styrke det Bestaaende, og det var denne Lank, som førte Flertallet til dengang at foreslaa, at Reservebataillonerne skulde omdannes til Liniebatailloner, ligesom overhovedet Reserveafdelingerne skulde omdannes til Linieafdelinger. Det Standpunkt have de Herrer fuldstændig forladt. Og spørger man om, hvad Hovedstandpunktet nu er, faar man den Oplysning, at man agter at organisere Hæren i en Feltkøer og et Landeværn, eller en Inddeling bygget paa det mobile og det lokale Forsvar. At der ikke kan være nogen Tvivl om det Principrigtige i at inddele Hæren i en Feltkøer og et Landeværn, er jeg fuldstændig enig i; men derimod maa jeg erklære mig aldeles uenig med Flertallet i den Maade, hvorpaa man har tænkt sig Landeværnet anvendt. Det synes at være Flertallets Mening at ville anvende Landeværnet til „at afvise saadanne mindre Angreb, der ikke ligefrem tilsligte en Besættelse af de paa-gjældende Landsdele.“ Men hvad ligger bagved? Der ligger bagved den Fordring, at disse Landeværnsafdelinger skulle være i Stand til at føre en Partigengerkrig. Aldeles affet fra, at man til en Partigengerkrig maa forlange de dygtigste, de bedste, de mest mobile Tropper, vil jeg tilføje, at Intet vilde være mere ødelæggende end adoptere en saadan Krigsførelse, og de Provindser, man har tilkænkt dette Forsvar, vilde være stædte saa ilde som muligt. Jeg vil blot minde om, at Følgen af Overfaldet paa Nørre-Sneede i 1849 var, at man brændte Nørre-Sneede. Og hvad var Følgen af Overfaldet i Afsendrup i 1864? Den, at man afbrændte en Del af Byen. Afbrændte Byer ville komme til at være Vidnesbyrd om, hvad den Slags Forsvar fører til, og dertil kommer, at Forsvar af den Natur ikke har mindste Indflydelse paa Krigens Gang i det Hele og Store. Alle andre Steder er man derfor ogsaa for Tiden kommen fuldstændig bort fra Partigengerkrigen, og nu vil man indføre den her! Jeg skal ikke komme ind paa Betragtninger, jeg tidligere har havt Leilighed til at fremsætte om Landets Forsvar, men skal nøjes med at udtale, at det, skøndt det er en Paradox, er en Sandhed, at Sylland er bedst forsvaret uden Tropper (Afbrydelse). Det ærede

Medlem vil maasse først tillade mig at udtale mig, saa kan han komme bagefter med sine Bemærkninger. Hvis det Dieblit skulde komme, hvor vi ere saa heldigt stillede, at vi uhindret have Forbindelsen mellem Landsdelene, saa er Sylland bedre forsvaret, naar vi gjøre Landgang paa Slesvig og Holstens Ryster, og derved tvinge Fjenden til at koncentrere sig bagved, end naar vi optage den egentlige Kamp i Sylland, hvad vi dog ikke ere i Stand til at gjøre. Det var maasse Feilen i 1864, at vi ikke sloge ind paa den af mig antydede Vej; thi det er jo en Selvfølge, at en Dngave af denne Natur ikke kan løses ved et lille Korps som det Marsølle Streikkorps; et saadant kan kun bidrage til at holde Fjendens Forposter aarvaagne, men det er kun et større Korps, som vil være i Stand til at tvinge Fjenden ikke alene til at være aarvaagen, men ogsaa til bag Forposterne at placere saa stor en Troppestykke, at han er i Stand til at forsvare sig imod en Landgang, og ved en saadan Placering bliver han saa svækket, at han ikke vil være i Stand til at trænge langt op i Sylland.

Flertallet fastholder sin tidligere Anskuelse om Folkevæbningen, og det kan man jo i Grunden godt gjøre, men der udtreves dog i Virkeligheden en Længdertil, og det er, at man er i Stand til af Historien at godtgjøre, hvor Folkevæbningen under en Krig har stiftet nogenstombest Nytte; thi det er dog ad Erfaringens Vej, at vi skulle søge at komme til en Overbevisning om, hvorvidt det er rigtigt for os at gaa denne Vej. Men jeg tror tillige, at der i den Maade, hvorpaa Flertallet har udtalt sig paa Side 2 i Betænkningen, ligger — om jeg saa maa sige — en Slags højere Foragt overfor den Modstander, som det kan tænkes, at vi kunne møde i Kamp med. Naar man skal organisere et Værn, saa kan man ikke se bort fra, hvilken Modstander man rimeligvis vil komme til at kæmpe med, og saa maa man søge paa alle mulige Maader at skabe en Hær, der uddannes og udrustes paa en saadan Maade, at en Kamp med Fjenden i det Mindste bliver mulig. Gaar jeg videre i Betænkningen, saa finder jeg i det næste Stykke et Punktum, som jeg skal standse lidt ved. Naar en Maler maler et Landskab, saa anbringer han Figurer derpaa for at gjøre det mere levende. Det ærede Flertal har samme Smag og synes, at det er rart engang imellem at sætte et Punktum ind for at gjøre Udtalelserne mere levende. Det Punktum, jeg figter til, lyder saaledes: „Folkefriheden hviler paa den almindelige Stemmeret, og denne er garanteret ved hver Mandts Baadensvælsse.“ Denne Udtalelse læste jeg forrige Aar, ligesom jeg ogsaa har læst den i Aar, og jeg tilføjer, at første Gang, jeg læste den, tillagde jeg den ikke nogen Betydning; men efter den Illustration, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) gav ved 3die